

OD AUTORKY BESTSELLERU

Kým nás pravda nerozdelí

EMILY D. BEŇOVÁ

Keď
pravda
zvíťazí

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Obálka: © Matej Faltin
Vydala: Emília Beňová
Vytlačené: Tešínska tiskárna a.s.
Rok vydania: 2020, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez prechádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-973385-8-9

Pre moju rodinu, lebo je pre mňa všetkým

1. KAPITOLA

Jamie, môj a pritom nie môj brat, je vo väzení, kde strávi tridsať rokov. Jeho spoločníci zotrávajú za mrežami kratšie, no i tak im to prajem. Svoj trest si zaslúžia. Bohužiaľ, Eleanor to život už nevráti a ja musím ísť ďalej.

Je začiatok leta. Práve dnes som posledný deň v podniku a potom pobudnem štyri dni v New Yorku, kde si plánujem popri práci aj oddýchnuť. Cestujem už zajtra, no zbalený som už takmer týždeň. Vlastne sa už neviem dočkať. Potrebujem vypadnúť a zažiť trochu zmeny. Pôjde síce o pracovnú cestu, no aj malá zmena je zmena, ktorú zúfalo potrebujem.

Hodiny ukazujú krátko po jednej, keď sa na dverách kancelárie ozve zaklopanie. Dvere sa otvoria a ukáže sa v nich moja sekretárka Samantha.

„Prepáčte, pane, je tu pán Booster.“

„Nech vojde,“ požiadam ju a ona odíde. O chvíľu sa objaví v kancelárii Tonny.

„Ospravedlňujem sa, že ruším, Collin,“ povie starší muž v tmavom smokingu, ktorý drží v ruke akési papiere. „Nepodpísal si jeden dodatok. Je to potrebné uzavrieť, pretože budúci týždeň tu nebudeme.“

„O čo ide?“ spýtam sa a odsuniem rozpracované papiere nabok.

Pristúpi ku mne a položí predo mňa tenký hárok papiev. „Je to dodatok, ktorým sme potvrdili, že zrekonštruovanie múzea potrvá kvôli streche dlhšie, ako sme pôvodne plánovali.“

„Ach, iste. Ako to, že som to nepodpísal?“

Tonny zdvihne obočie. „To musíš vedieť ty. Posledné mesiace si ako vymenený.“

Má pravdu. Od Eleanorinej smrti som častejšie hlavou v oblakoch, nesústredím sa na veci ako kedysi, čo ma dosť brzdí. Jeho otázku však radšej odignorujem a nazriem do zmluvy, aby som si ju zbežne prešiel a pripomenul si, čo práve podpisujem. Potom pripojím niekoľko ďalších podpisov a papiere mu vrátim.

„Ďakujem.“

„Nie je za čo. Zajtra vyrazíme o šiestej ráno?“

Prikývne. „Fajn, dohodnuté.“

„Myslím, že cesta do New Yorku ti prospeje.“

„Dúfam.“

Muž zakašle a s papiermi v rukách sa pohne k dverám. S rukou na kľučke však zastane. „Mimochodom,“ povie, aby prerušil ticho a prinútil ma vnímať ho, „pôjde s nami aj moja sekretárka.“

„Tesa? Myslel som si, že pôjdeme len my dvaja, statik a stavebný inžinier. Plánovali sme ísť jedným autom aj so šoférom. Prečo berieš aj svoju sekretárku?“

„Len pre každý prípad. Jeden nikdy nevie, či ju nebudeme potrebovať.“

„V poriadku, no potom musíme ísť dvoma autami.“

„Áno, už je to dohodnuté.“

„Fajn. V podstate je to jedno. Zajtra o šiestej sa stretneme pred podnikom.“

„Podľa plánu,“ súhlasne prikývne Tonny a potom odíde.

„V mobile mi pípne správa. Ťuknem na ňu, a keď sa telefón rozsvieti, zbadám esemesku od Emily.“

Vezmem telefón do ruky a prečítam si text.

„Klop! Klop!“

Čo?

Dvere sa nečakane otvoria, no neobjaví sa v nich moja sekretárka, ako očakávam, ale Emily. Prekvapený jej príchodom len zažmurkám. „Emily, čo tu robíš?“

„Prekvapenie,“ povie spokojne, a kým sa pohne ku mne, ja už stojím. „Povedala som si, že keď ma celý polrok odmietaš navštíviť, zoberiem si voľno a prídem za tebou ja.“

Vybozkáva ma na líca a kabelku položí na moju stoličku.

„To je od teba milé, ale... Prišla si trochu nevhod.“

„Ako to? Veď je piatok a ty čoskoro končíš.“

„Zajtra cestujem do New Yorku.“

„Na dovolenku?“ spýta sa.

„Nie, na pracovnú cestu.“

„Prečo ma to neprekvapuje,“ poznamená ironicky. „Kedy si dáš pauzu?“ Posadí sa na moju stoličku. Otočím sa k nej a opriem sa o stôl.

„Pauza by ma zabila.“

„Práve naopak. Som presvedčená, že práve dovolenka by ti pomohla. Musíš sa dať dokopy, bratranček. Od rozvodu si ako vymenený. A pozri sa do zrkadla. Vyzeráš ako reklama na horor. Spávaš vôbec?“

„Veľmi málo.“

Povzdychne si. „Naozaj si presvedčený o tom, že si urobil dobre?“ spýta sa ma a milo sa na mňa zahľadí.

„Čo máš na mysli?“

„Netvár sa, že nevieš. Hovorím o Eleanor a vašom rozvode, s ktorým som nikdy nesúhlasila.“

Keď vysloví jej meno, srdce mi udrie ako ťažký zvon. Jej meno som nepovedal nahlas celé mesiace. Všetkým som výslovne zakázal spomínať ju, no zastaviť Emily je nemožné.

Prekríži si ruky cez prsia a zamračí sa. „Tvoje mlčanie hovorí za všetko.“

„Náš vzťah by i tak nemal budúcnosť.“

„Lebo to povedala babka?“

„Lebo to tak jednoducho je. Boli sme odlišní.“

„Možno áno, ale protiklady sa predsa priťahujú.“

„Nechaj to tak. Už na tom nezáleží. Čo bolo, to bolo.“

„Vieš, ani by som túto tému nespomenula, lenže keď sa na teba pozerám, nedá mi to. Musíš ju nechať ísť, ak sa chceš naozaj pohnúť ďalej a bez nej.“

„Nechal som ju ísť.“

„Vážne? Tak prečo máš na displeji mobilu stále jej fotku? Toto šťastne rozvedený muž nerobí.“

Má pravdu. Čo jej mám na to povedať? „Ako vieš, že tam stále mám jej fotku?“

Rýchlo schmatne môj mobil, rozsvieti ho a otočí displejom ku mne, aby mi ukázala fotku, ktorú mi kedysi poslala.

„Naozaj si presvedčený o tom, že si urobil dobre, keď si pristúpil na rozvod?“

Zneistiem. Mám jej prezradiť pravdu? Vezmem si telefón a položím ho na stôl trochu hlučnejšie, než som plánoval. Potom si rukou prejdem po tvári.

„Koho chceš klamať, Collin? Seba alebo okolie?“

Povzdychnem si. „Nechaj to tak, Emily. Je to veľmi komplikované.“

„Ty to nechaj tak, keď si presvedčený, že rozvod bola správna voľba. Stále máš jej fotku v mobile.“

„Neznamená to vôbec nič.“

„Nič?“ vysmeje ma. „Miluješ ju, Collin. Aj po takom dlhom čase ju stále ľúbiš, a to znamená veľa.“

Začnem sa prechádzať po kancelárii.

„Nemyslíš, že trápenia bolo už dosť? Ona ťa ľúbila, Collin. Myslela som si, že vám to vyjde a že zostanete spolu navždy. Prečo si ju nechal odísť? Prečo si sa s ňou rozviedol,

keď je očividné, že teraz trpíš, lebo ju miluješ?”

„Lebo som nemal na výber,“ poviem rezignovane s rukami opretými o parapet a pohľadom upretým na Boston, ktorý sa rozprestiera predou mnou ako veľké mravenisko.

Počujem zapraskanie kresla. Emily vstala a zrazu stojí vedľa mňa a hľadá na rovnakú scéneriu.

„Urob, čo cítiš, Collin. Buď ju necháš odísť, alebo jej dáš šancu. Vám obom.“

Privriem oči. Mám chuť prezradiť jej, ako to bolo naozaj, uľaviť si tým, že sa jej zverím, no viedlo by to niekam?

Lenže keď budem ticho, ona neprestane. A svojimi slovami ma zabíja. Raz som už umrel, nechcem to zažiť druhýkrát. Očividne nebudem mať na výber. Ak chcem, aby prestala spomínať Eleanor, budem jej musieť povedať pravdu.

„Nechcem na teba tlačiť ani ťa nútiť do niečoho zlého. Možno máš pocit, že mám v úmysle zviešť ťa z cesty, no nie je to tak. Len sa ti snažím dodať odhodlanie. Babka to prežije. A na médiách sa vykašli! Jamie je v base a odsedí si svoj trest. Už vám nebude stáť v ceste. A Ryan... Som si istá, že aj s tým si poradiš, ak bude treba. A možno už ani nebude. Už šesť mesiacov žije svoj život a o teba ani Eleanor sa vôbec nezaujíma. Popremýšľaj o mojej ponuke a rozhodni sa. Potom sa pustíme do pátrania a nájdeme ju. Ako kedysi, pamätáš?” pobáda ma s úsmevom.

„Prečo si myslíš, že neviem, kde je?”

Pozrie sa na mňa a ja jej pohľad opätujem. Zneistie. „Vieš, kde sa nachádza?”

Vzdychnem si, vystriem sa a strčím si ruky do vreciek nohavíc.

„Vieš to, ale neurobíš nič pre to, aby si ju priviedol späť?” zažmurká. „Nerozumiem ti, Collin. Predsa ju miluješ.“

Podľa toho, čo vidím, je mi jasné, že by si za ňu aj dýchal. Kde je teda problém?“

„Naozaj to chceš vedieť?“

Spozornie ešte viac.

„Vari niekoho má?“ Myslím, že je načase povedať pravdu. Po dlhých mesiacoch sa niekomu zdôveriť mi príde ako oslobodenie a skvelý nápad. Emily je človek, ktorý vie počúvať aj uchovať tajomstvo, ktoré musí zostať tajomstvom už navždy.

„Pod', pohovárame sa,“ poviem napokon. Vrátim sa k stolu, vezmem si mobil aj kufrík a jej podám kabelku.

„Môžeš už skončiť?“

„Som riaditeľ. Môžem čokoľvek. Si tu autom?“

„Do Bostonu som prišla autom, no sem som si vzala taxík. Bola som už aj u vás doma a dala som si s Caroline drink.“

„Fajn, tak pod'. Musím ti niečo povedať.“

„Tvoj výraz sa mi nepáči.“

„Len pod'. Všetko ti rozpoviem, no nie tu.“

Prikývne, pohne sa k dverám a ja ju nasledujem. Samantha v tej chvíli vyskočí na nohy.

„Dnes odídem skôr. Ak by ma zháňal Tonny, povedzte mu, aby mi zavolať na mobil.“

„Áno, pane.“

Po chodbe prejdeme k výťahom a zvezieme sa až do garáží, kde vystúpime. Emily sa na mňa znova pozrie a zamračí sa. Je mi jasné, že je veľmi zvedavá.

„Mám sa báť?“ spýta sa nedočkavo.

„Nie, ale pravda sa ti určite nebude páčiť.“

„Takže sa bojím,“ povie úprimne.

Diaľkovým ovládačom otvorím svoje auto.

„Dnes nie si so šoférom?“

„Už ma nevozí šofér. Riadim sám.“

„Prečo?“

„Lebo chcem byť sám.“

„Stal sa z teba introvert. To nie je dobré.“

„Myslím, že je mi to jedno.“

Nasadneme do auta a zapneme si bezpečnostné pásy.

„Kam ideme?“

„Na miesto, kde budeme sami, aby sme sa mohli nerušené pohovárať.“

„Naozaj ma desíš, Collin. Začínam tušiť, že sa stalo niečo veľmi vážne, ale chcem to počuť. Možno potom pochopím, prečo nejdeš za Eleanor a radšej takto trpíš.“

Zamierim do časti v meste, kde sa stavia nový komplex nákupného centra. Prvé poschodia sú hotové, no budova má do dokončenia ešte poriadne ďaleko. Pár dní je výstavba zastavená z dôvodu daždivej sezóny.

Posledné tri dni len prší a pracovať na mokrom teréne je nielen nezodpovedné, ale aj zdraviu nebezpečné. Skutočne nepotrebujem, aby sa stal niekomu úraz. Môjmu dobrému menu by to určite nepridalo.

Cez brány, od ktorých mám univerzálne kľúče, sa dostaneme až dnu a ja zvažujem, že som mohol vybrať trochu lepšie miesto.

„Prečo sme prišli práve sem?“ spýta sa ma Emily, keď preskočí mláku a vstúpi za mnou do budovy bez okien.

„Lebo tu nik nie je a budeme mať súkromie.“

„Naozaj ma už desíš, Collin. Načo je nám toľko súkromia? Prečo sme nešli do nejakej reštaurácie?“

„Ver mi. Toto je najlepšie miesto. Ak si hladná, do reštaurácie môžeme ísť neskôr.“

„Nie som, len...“

„Dôveruj mi,“ požiadam ju, a keď dôjdeme do provizórnej kancelárie vedúceho stavby, ponúknem jej stoličku. Nezaváha a sadne si. Ja prejdem za stôl a nazriem do papierov. Tvárim sa, že ich čítam, no v skutočnosti len oddiaľujem nevyhnutné.

„Ako dlho ma chceš takto napínať?“

Rozopnem si jeden gombík na saku a sadnem si oproti nej za stôl. Potom si rukou pošúcham tvár. Ako mám začať? Ako jej to len mám povedať? Bude to pre ňu obrovský šok? Ťažko si vzdychnem.

„Collin, hovor! O čo ide? Prečo toľko tajomna?“

„Je mŕtva,“ poviem priamo, bez okolkov či otáľania a ona stuhne. Otvorí ústa a na tvári sa jej objaví kamenný výraz. Potom sa usmeje, no vzápätí znova zväžnie.

„Žartuješ?“

Zavriem oči a zatnem zuby.

„Collin, to predsa... Mŕtva? Ako... myslela som si... Bože!“ vydýchne napokon. „Médiá predsa spomínali rozvod.“

„Povedali sme im len to, čo sme považovali za správne.“

„Ako je to možné? Čo sa stalo? Bola chorá? Alebo v tom má prsty Ryan? Ublížil jej? Preboha, vysvetli mi to a nemlč! Ako k tomu došlo?“

„Uniesol ju Jamie. Chcel ju vymeniť za majetok Wainovcov. Bol rozhodnutý ublížiť jej, ak odmietnem.“

„A ty si odmietol?“

„Nie. Povedal som mu, že na jeho podmienky pristupujem, no potom tam dorazila polícia a začala sa strelba. Skočil som na Eleanor, aby som ju ochránil, no zasiahla ju guľka. Do ramena. Vyzeralo to na čistý priestrel.“

„Božemôj!“

„V nemocnici zomrela. Nezvládla to.“

V očiach mám slzy a Emily plače spolu so mnou.

„Neviem, čo mám na to povedať, Collin. Som v šoku a zároveň ma to veľmi mrzí. Netušila som to. Prepáč, je mi to ľúto.“

„Ubehlo už šesť mesiacov a ja stále nemôžem uveriť, že nie je medzi živými. Milujem ju viac ako svoj život, Emily. Stále ju milujem a myšlienka na ňu ma zabíja. Dookola si kladiem otázky, na ktoré neviem nájsť odpovede. Prečo sa to skončilo takto? Prečo zomrela?“

Emily vstane a podíde ku mne, aby ma objala. Nebránim sa. Zovriem ju v náručí a rozplačem sa. Až po chvíli som znova pripravený pokračovať.

Emily sa odtiahne a sadne si na okraj stola.

„Dal by som aj život za to, aby sa vrátila, no nastúpila do vlaku, ktorý nemá spätný lístok. Ak by som vedel, že sa to skončí takto, nikdy by som jej nedovolil odísť a nedal jej podpísať rozvodové papiere.“

„Nemohol si to vedieť.“

„Ak by som bol pohotovejší a zhodil ju na zem skôr...“

„Nemôžeš za to, Collin. Niektoré životné udalosti jednoducho nezmeníš. Ten hore s ňou mal iné plány.“

„Nikdy som ju nemal opustiť.“

„Nemohol si to tušiť.“

Povzdychnem si. Má pravdu, no aj tak cítim ťažobu, ktorá ma zabíja.

„Oficiálne ste teda rozvedení?“ zmení tému.

Potiahnem nosom. „Nie. Rozvodové papiere som právnikovi nikdy nedal,“ poviem, utierajúc si slzy.

„Povedali sme to len médiám, aby sa v tom nevíťali viac, ako je potrebné. Jane prišla s návrhom, aby sme všetko ututlali, lebo vraj takto naše dobré meno utrpí menej. Médiá sme

informovali, že sme sa rozviedli a že Jamieho zatkli pre machinácie s firemnými peniazmi. Nevedia, ako to bolo naozaj, a asi je to takto lepšie.“

Emily sa prejde po provizórnej kancelárii a objíme sa rukami. „Prečo si mi to nepovedal skôr? Prečo si ma nechával v presvedčení, že ste sa rozviedli?“

„Netuším. Myslel som si, že takto to postačí aj tebe. Že to jednoducho prijmeš a nebudeš sa o to viac zaujímať.“

Smutno sa usmeje. „Ako keby si ma nepoznal.“

Tiež sa usmejem a vložím si ruky do vreciek nohavíc. „Niekedy mám dojem, že sme sa len rozviedli a ona si žije niekde svoj život. Možno by sa mi tá predstava páčila oveľa viac.“

„Kde je pochovaná?“

Zavrtím hlavou. „Nikde. Jane ju dala spopolniť a jej popol sme roztrúsili po panstve. Ani neviem, či si to tak priala. Možno chcela ležať vedľa matky. Všetko sa udialo veľmi rýchlo. Ani sme ju nemohli dôstojne pochovať, ako by si zaslužila.“

Znova ma pohladí po ramene a potom mi pevne stisne ruku. „Možno ťa to neuteší, no teraz je už v bezpečí.“

A ja znova plačem. „Vieš, aké boli jej posledné slová?“

Zavrtí hlavou.

Usmejem sa. „Priznala, že ma miluje. Verím, že začula, keď som jej povedal to isté.“

„Určite to vedela.“

„Mal som ťa počúvať už na začiatku, Emily, a dať jej viac lásky.“

„Nemohol si vedieť, že sa to stane.“

„Bol som hlupák a nevážil som si ju, ako si zaslužila. Teraz by som upísal dušu aj diablovi, len aby žila. Ak by som dokázal vrátiť čas, všetko by bolo iné. Nedržal by som si ju

od tela, ale pevne pri sebe a už nikdy ju nepustil. Možno by sa potom nič z toho nestalo.“

„Nemôžeš za to. Bola to len krutá zhoda náhod. A kto ju vlastne zastrelil? Polícia? Alebo Jamieho ľudia?“

„Podľa expertízy Jamieho ľudia.“

„Takže zomrela na mieste?“

„Nie. Umrela až v nemocnici, hoci hneď po postrelení sa jej na okamih zastavilo srdce. V hale, kde sa to stalo, sa ju podarilo záchranárom oživiť, ale v nemocnici dobojovala. Ani ma k nej nepustili. Ak by nebolo Jane, netuším, ako by som dokázal zariadiť všetko sám. Občas vyfúkám Eleanorino číslo, hoci mi je jasné, že nezodvihne.“

Emily si vreckovkou utrie oči a zhlboka sa nadýchne. „Cesta do New Yorku ti určite urobí dobre. Na chvíľu odíť to vypadneš a prídeš na iné myšlienky.“

Usmejem sa. „Hádam máš pravdu. Bude to síce iba pracovná cesta, no neviem si predstaviť, čo by som robil, keby som nepracoval. Myšlienky sa mi podarí zastaviť len v práci, a preto v nej trávim takmer celý čas.“

„Úplne ti rozumiem.“

Povzdychnem si. „Ani nevieš, ako sa mi teraz uľavilo. Všetko držím v sebe celé mesiace a mal som dojem, že sa zadusím.“

„Kiežby som ti vedela nejakú pomôcť.“

„Vraj čas zahojí všetky rany, ostáva mi teda len čakať.“

„Čas nezahojí rany, Collin. Len ťa naučí, ako s nimi žiť. Musíš ísť ďalej.“

„Viem. Ani jej fotku by som nemal mať v mobile, lenže je to jediné, čo mi po nej zostalo. Jediný dôkaz o tom, že bola skutočná. Nemôžem a nechcem ju nechať ísť. Nedokážem to.“

Pristúpi ku mne a chytí ma za ruku. Pevne mi ju stisne

a nežne sa na mňa pozrie. „Som tu pre teba, bratranček, a vždy budem. Mysli na to.“

Usmejem sa. Prikývnem a silno ju objímam. „Ďakujem, Emily. Si svetlom v mojej temnote.“

„Nuž,“ odvetí spokojne a odtiahne sa, no stále ma objíma okolo pása, „ak je to tak, ako hovoríš a ja som tvoj druhý nádych, dovoľ mi, aby som ťa pozvala na hamburger.“

Odtiahnem sa od nej. „Na hamburger?“

„Vari je pre veľkého pána hamburger niečo podradné?“

Usmejem sa. Konečne sa cítim lepšie, akoby zo mňa spadol ťažký balvan. „Nie, len si ma zaskočila. Nespomínam si, kedy naposledy som jedol hamburger.“

„Práve preto je najvyšší čas na zmenu.“

„V poriadku.“

„Výborne. Takže pôjdeme do centra, dáme si dva veľké hamburgery a poprechádzame sa po meste.“

„Prečo nie? Veľmi rád.“ Usmejem sa, a keď vykročíme, pocítim, ako zo mňa opadne ťažoba.

Je oslobodzujúce povedať pravdu. Aspoň niekomu, kto mi pomôže niesť bremeno.

Cítim sa voľnejší, ľahší, akoby som zo seba zhodil kusisko skaly, ktorá ma ťažila na duši.

2. KAPITOLA

Po dlhej ceste do New Yorku som dolámaný a unavený, no prišli sme načas. Práve sa presúvame do hotela, v ktorom sme ubytovaní, a odtiaľ pôjdeme na obed, ktorý pre nás zabezpečila dobrosrdečná riaditeľka starobinca pani Blantová priamo v ich budove. Práve kvôli nej sme dnes tu.

Vybrala si nás ako firmu, ktorá im opraví historickú budovu domova pre starých ľudí. Pre mňa ako riaditeľa firmy je to pocta a zároveň krok vpred.

Nemám vo zvyku chodiť na takéto stretnutia osobne, no práve preto, lebo je to v inom meste, ďaleko od Bostonu, som sa rozhodol, že dám tomu šancu. Niečo ma sem ťahalo ako magnet. Asi to bola vidina zmeny, ktorú zúfalo potrebujem už polroka.

V hoteli si iba odložíme batožinu a hneď sa náhlime do budovy starobinca, ktorú delí od hotela iba jedna ulica. S ľuďmi z firmy sa zhodneme na tom, že pôjdeme peši, aby sme si prezreli okolie a zároveň sa po dlhých hodinách strávených v aute trochu ponášovali.

Keď sa ocitneme pred budovou, zastavíme a okamžite študujeme stavbu, ktorú budeme prerábať a vynovovať.

„Čo si o tom myslíš, Tonny?“ spýtam sa priateľa po svojej ľavici a on sa pozorne zadíva na budovu.

„Nevyzerá až tak zle, ako som si myslel, no reštaurovanie je nevyhnutné. Vidíš tie okenné rímasy? Držia len tak-tak.“

„Podľa plánov,“ zapojí sa do rozhovoru statik, „je zámerom zachovať historický vzhľad budovy.“

Prikývnem, že rozumiem. „Potom to bude aj náš zámer. Strecha vyzerá v poriadku.“

„Tá sa menila pred dvomi rokmi,“ spresní inžinier a Tesa, mladá sekretárka, ktorú zavolať Tonny, si prezerá budovu a v rukách drží pero aj diár. Na pleci sa jej hojda malá čierna kabelka, ktorá splýva s jej tmavým sakom a sukňou.

Nechápem, prečo taká mladá žena nosí také otrasné tmavé veci, ktoré jej tlmia farbu pleti, pretože má ryšavé vlasy. Nevenujem jej však priveľa pozornosti. Znova sa zahľadím na budovu, keď vtom z hlavných dverí vybehne nízka staršia žena, možno päťdesiatnička, ktorá smeruje k nám v sprievode akéhosi mladíka.

Žena má na sebe bordový kostým, okolo krku elegantný biely šál a také husté a kučeravé vlasy, že ak by sa otočila, nadobudol by som dojem, že má namiesto hlavy karfiol.

„Dobrý deň, srdečne vás tu vítame,“ povie milým hlasom a potrasíme si rukami. Každému zopakuje svoje meno a potom venuje pozornosť mne. „Je nám ct'ou, že ste prišli osobne, pán Wain. Veľmi milo nás to prekvapilo. Teraz, ak dovoľíte, by som vás rada pozvala na obed.“

Muž po jej pravici sa na nás len zdvorilo usmieva a až neskôr sa dozvieme, že je to jej syn, ktorý po nej všetko preberie.

Budova vyzerá zvnútra zachovalejšie než zvonku. Obdivujem hlavne zariadenie, vďaka ktorému sa necítim ako niekde v nemocnici, ale v rodinnom dome

Prechádzame po chodbe, po ktorej pobejú ošetrovatelky a pacienti v pokročilom veku. Počas chôdze nazerám do pootvorených izieb a na základe toho, čo vidím, usúdim, že sú tu aj ľudia, ktorým nohy nahradili vozíčky.

Na konci chodby zabočíme doľava a presunieme sa až

k zimnej záhrade, ktorá slúži aj ako jedáleň. Cez presklené steny je vidieť štvorcový dvor, ktorý pôsobí ako malý park plný kvetov a lavičiek. Je to tu veľmi pekné.

Jedáleň je prázdna. Pozriem sa na hodinky a zneistiem. Je minúta pred dvanástou. Kde sú ostatní ľudia? Prečo sme tu len my? Nebudú jesť? Hádam ich nenechajú hladných len kvôli nám.

Pani Blantová nám povie, aby sme sa posadili za prestretý stôl, a keď tak urobíme, tiež sa i so synom usadia na svoje miesta. V tej chvíli sa objaví vo dverách množstvo ľudí, ktorí začnú ukladať pred nás taniere plné jedla.

Obed plynie v pokojnom duchu a hneď po ňom sa presunieme do haly s televízorom, kde starí ľudia sledujú večer filmy. Potom sa jedáleň naplní znova, no tentoraz tými, ktorí sem patria.

O reštaurovaní diskutujeme takmer tri hodiny. Dohodneme detaily, dátum začatia už tento pondelok a naše podmienky. Pani Blantová a jej syn, z ktorého sa nakoniec vykľuje celkom sčítaný podnikateľ, s našimi podmienkami súhlasia, a preto celý náš kontrakt spečatíme potrasením rúk.

Keď odchádzame, pán Blant nám opisuje rozsah škôd. Počúvam ho so záujmom a sústredene, no za oknom jedálne zazriem postavu, ktorá ma zaujme. Tlačí ženu na vozíčku. Všimnem si, že je blondínka, a srdce mi udrie až do rebier. Cez záclony toho až tak veľa nevidím, no odprisahal by som, že som v nej zahliadol...

Lenže to nie je možné.

„Collin,“ osloví ma Tonny.

Všetci na mňa hľadajú, takže mám dojem, že mi niečo uniklo. Vlastne som si istý, že sa o dačom zhovárali, ale ja som ich vôbec nevnímal.

„Stalo sa niečo?“ spýta sa ma znepokojene Tonny.

„Mal som dojem, že vidím...“ zaseknem sa, lebo zrazu si pripadáam ako hlupák. Čo to táram?! okríknem sa v duchu. „O čo ide?“ zmením tému a prehovorí pán Blant.

„Chcel som vedieť, ako dlho bude trvať reštaurovanie.“

Pozriem sa na budovu a zvážim možnosti. „Ťažko povedať. Môžu sa objaviť nečakané a skryté problémy, ktoré teraz nevidíme, no zvyčajne nám oprava takejto veľkej budovy trvá tri až štyri týždne. Samozrejme, záleží aj na počasí.“

Mladík prikývne.

„Ako dlho sa zdržíte v New Yorku, pán Wain?“ zaujíma sa pani Blantová.

„V stredu sa vraciam späť.“

„Och, to je škoda. V piatok oslavujeme päťdesiate výročie nášho domu pre seniorov. Bolo by nám veľkou cťou, keby ste sa tu zdržali trochu dlhšie ako náš čestný hosť.“

„Ďakujem za pozvanie, pani Blantová, no obávam sa, že ma budú potrebovať v podniku.“

„Pán Wain to ešte zváži,“ zasiahne do rozhovoru Tonny a pobúcha ma po pleci. „Napokon, podnik bez teba za pár dní určite neskrachuje.“

Pozriem sa na Tonnyho a mám chuť vynadať mu. Nepelánujem tu zostať dlhšie, a už vôbec sa nemienim zúčastniť na nejakej zábave v domove pre dôchodcov. Okrem toho, na tanec a hudbu sa necítim. Ešte nie.

„Ak dovolíte, musíme ísť. Máme za sebou dlhú cestu a potrebujeme si odpočinúť,“ pokračuje Tonny. „V pondelok sa tu zastavíme a začneme s prácou. Dovidenia.“

„Dovidenia a ďakujeme,“ povie pani Blantová. Jej syn nám len podá ruku a potom nás odprevadia späť do budovy.

Celý čas, čo prechádzame po chodbách, mám akýsi zvláštny pocit. Hľadám dievča, ktoré mi tak veľmi pripomenulo Eleanor, no na chodbách stretávame len starých ľudí kráčajúcich pomocou paličiek alebo presúvajúcich sa na vozíkoch v sprievode opatrovateľov. Ani jedna z opatrovateliek však nemá svetlé vlasy.

Dost! Prišiel som sem, aby som zahnal myšlienky na Eleanor, a nie preto, aby som ju hľadal všade, kam sa pohnem. Je mŕtva! Mal by som to prijať.

Vyjdeme z budovy a zamierime k hotelu. Nášmu technikovi ani inžinierovi stavby sa však do hotela ešte nechce, a preto prehovorí aj Tonnyho, aby zašli do mesta a prezreli si ho. Jeho sekretárku v čiernom sa im presvedčiť nepodarí.

Tiež odmietnem. Som unavený, a preto sa vrátim do hotela. Zamierim do izby na treťom poschodí a len čo si dám rýchlu sprchu a prezlečiem sa do teplákov a trička, zaspím v okamihu, ako si ľahnem.

Zobudím sa na klopkanie na dvere. Posadím sa a bosý sa pohnem k dverám. Otvorím. Usmeje sa na mňa chlapík z hotelovej služby, ktorý drží podnos s jedlom.

„Dobrý večer. Poslali ma z kuchyne. Požiadali ma, aby som vám doniesol večeru do izby, keďže ste sa neukázali v jedálni.“

„Ďakujem, položte to na stolík.“

Sotva za ním zavriem dvere, znova začujem zaklopanie.

Opätovne siahnem na kľučku a z chodby sa na mňa usmeje Tesa. Má rozpustené vlasy, ktoré jej v kučerách padajú na ramená. Na pleci sa jej pohojdáva taška.

„Prepáčte, že ruším, pán Wain, mohla by som použiť vašu sprchu? Nechápte ma zle, no tá v mojej izbe sa pokazila. Nahlásila som to, ale opravár príde vraj až zajtra ráno.“

„To je nemilá situácia.“